

Arrest

**nr. 77 906 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner in een duurzame relatie met mevrouw J. O.

1.2. Op 10 maart 2011 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 27 mei 2011 verwerpt de Raad bij arrest nr. 62 223 het beroep tegen de beslissing van 10 maart 2011.

1.4. Op 5 juli 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als partner in een duurzame relatie met mevrouw J. O.

1.5. Op 17 augustus 2011 legt J. O. een eenzijdige verklaring af om de wettelijke samenwoning te beëindigen.

1.6. Op 30 december 2011 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 §4 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende het grondgebied:

Verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.07.2011 werd ingediend door:

Naam: O {...}

Voorna(a)m(en): E {...}

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: {...}

Geboorteplaats: {...}

Identificatienummer in het Rijksregister: XXXXXXXX {...}

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: {...} 8400 OOSTENDE

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet langer aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Uit de gegevens van dossier en het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 17.08.2011 eenzijdig werd stopgezet te Oostende.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de hierboven gestelde voorwaarde van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3.2. b) gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004 en van artikel 8 EVRM juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt het volgende:

“De bestreden beslissing weigert het verblijf in toepassing van artikel 40bis §2 Vw zeggende: “Uit de gegevens van dossier en het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 17 augustus 2011 eenzijdig werd stopgezet te OOSTENDE. Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de hierboven gestelde voorwaarde van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene”.

Artikel 40bis Vw. bepaalt:

“1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede

die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België”.

Verzoeker en zijn vriendin leerden elkaar reeds kennen in oktober 2009. 1 Om professionele redenen werd de feitelijke samenwoning inderdaad beëindigd. De vriendin van verzoeker verblijft aldus in ANTWERPEN, terwijl verzoeker zelf zijn tewerkstelling uitoefent in OOSTENDE, en aldus hier (voorlopig) nog woont. Het volstaat niet vast te stellen dat beide partijen niet feitelijke samenwonen om te besluiten dat er geen gezinscel meer bestaat tussen beiden. Dit blijkt ook helemaal niet te zijn onderzocht. Blijkens de bestreden beslissing, werd het verblijfsrecht geweigerd louter na vaststelling dat beiden niet langer ingeschreven zijn op hetzelfde adres. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. De professionele situatie van betrokkene, de reden van de afzonderlijke woonst, de integratie ed. werden allen niet onderzocht. In voorliggend geval is dergelijke afweging nooit gebeurd. De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins- en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbe t., Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t., Frankrijk). Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privé-leven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (relatie partner) en de verblijfsweigeren. In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht). Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd. 1997, 31). Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar verzoeker de schending aanvoert van “artikel 2 en 3.2. b) gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004”, wijst de Raad erop dat verzoeker, in zoverre hij zich al op de directe werking ervan zou kunnen beroepen, nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker niet langer voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Immers is de verklaring van wettelijke samenwoning op 17 augustus 2011 eenzijdig stopgezet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. {..}”*

Om voornoemd recht te kunnen genieten moet de vreemdeling aldus door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn met de burger van de Unie op basis waarvan hij verblijfsrecht vraagt.

Wat betreft het begrip ‘geregistreerd partnerschap’ kan verwezen worden naar de voorbereidende werken: *“Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt MI) het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. in ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek.”* (Parl.St., Kamer, 2006-2007, 51, nr. 2845/001, 41)

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet op 17 augustus 2011 zodat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde dat hij het bewijs levert van een overeenkomstig de wet gesloten geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie.

2.4. Waar verzoeker betoogt dat omwille van professionele redenen de feitelijke samenwoning beëindigd werd, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd, niet omdat ze niet meer feitelijk zouden samenwonen, maar omdat de wettelijke samenwoning, en aldus het bewijs van geregistreerd partnerschap, eenzijdig werd beëindigd door mevrouw J. O., zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De loutere bewering dat hij omwille van professionele redenen niet meer met mevrouw J. O. samenwoont doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat de professionele situatie, de integratie en dergelijke niet werden onderzocht, wijst de Raad erop dat, gezien feit dat mevrouw J. O. de wettelijke samenwoning eenzijdig heeft beëindigd, de verwerende partij niet anders kon dan vaststellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker stelt dat nergens in de beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met familiale of professionele redenen.

2.9.1. Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

Verzoeker betoogt een gezinsleven te hebben met mevrouw J. O. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat mevrouw J. O. op 17 augustus 2008 de wettelijke samenwoning eenzijdig heeft beëindigd, zodat geenszins blijkt dat verzoeker nog een feitelijk gezinsleven heeft met mevrouw J. O. Verzoeker toont dit ook evenmin aan, doch beperkt zich tot blote beweringen inzake de reden waarom hij niet meer op hetzelfde adres als J. O. verblijft. Zelfs indien nog zou aangenomen kunnen worden dat verzoeker een feitelijk gezin vormt met J. O., quod non, dient gesteld dat het in casu een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat er in zijn hoofd en dat van zijn gezin hinderpalen bestaan om een normaal en effectief gezinsleven elders uit te bouwen of verder te zetten.

De Raad stelt dus vast dat er in casu in hoofd van de Staat geen positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven in België te handhaven aangezien verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat er voor hem en zijn partner hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezinsleven elders.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het

EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet het bewijs geleverd heeft van een geregistreerd partnerschap met een burger van de Unie. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Daargelaten de vraag of verzoeker gewag kan maken van een privéleven nu hij hiervan geen enkel concreet element bijbrengt, dient alleszins gesteld dat ook de vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER